

Απεργίες – καταλήψεις Οκτωβρίου 2011: Ένα προχώρημα και μια χαμένη ευκαιρία.

Τα δύο τελευταία χρόνια στη χώρα μας έχουν εφαρμοστεί και εφαρμόζονται οι πιο αντιλαϊκές και αντεργατικές πολιτικές των τελευταίων 40 χρόνων και αυτό συμβαίνει λόγω της εμφάνισης μιας παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης. Στην Ελλάδα τα μέτρα λιτότητας εφαρμόζονται με πρωτοφανή σφοδρότητα και αυτό συμβαίνει όχι γιατί μας έπληξε η κρίση περισσότερο από άλλες χώρες, **αλλά γιατί εδώ βρέθηκε από τις δυνάμεις του κεφαλαίου το πιο «πρόθυμο» πολιτικό προσωπικό**, για να εφαρμόσει αυτές απαράδεκτες τις πολιτικές. Η προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ υπό την ηγεσία Παπανδρέου αποδείχτηκε η πιο πρόθυμη για να αναλάβει το έργο της πλέον βάρβαρης επίθεσης κατά των εργαζομένων η οποία και μετέτρεψε την ελληνική κοινωνία σε πειραματόζωο της Ευρώπης. Εμείς οι υπάλληλοι στους ΟΤΑ, **ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε αλλά ούτε και να συγχωρούμε την εξ αίματος συγγενική σχέση πρώτου βαθμού που είχε και έχει η ηγεσία της ΠΟΕ – ΟΤΑ με αυτόν τον πολιτικό χώρο και αυτούς που τον πλαισιώνουν**. Και ας έρχονται τώρα εκ των υστέρων να λένε ότι τάχα αποχώρησαν από το ΠΑΣΟΚ. Λες και τόσα χρόνια δεν ήξεραν με ποιους είχαν να κάνουν, λες και δεν καταλάβαιναν τι τους γινόταν.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο της εφαρμογής σκληρής λιτότητας για τη δήθεν αντιμετώπιση της κρίσης και της πτώχευσης, οι εργαζόμενοι κατάλαβαν ότι πρόκειται για σκέτη κοροϊδία. Φάνηκε ότι αυτό που θέλουν είναι να πτωχεύσουν το λαό, κατακλέβοντας τον με κάθε τρόπο, προκειμένου να σώσουν τα κέρδη της οικονομικής ολιγαρχίας που ξεφουσκώνουν.

Έτσι λοιπόν ο εργαζόμενος κόσμος απέναντι στην πρωτοφανή βαρβαρότητα αποφάσισε και αυτός με τη σειρά του να αντιδράσει με πρωτοφανή ένταση και έκταση. Οι 24ωρες και 48ωρες απεργίες διαδέχονταν η μια την άλλη. Χιλιάδες κόσμος που ποτέ δεν είχε περάσει καν από το μυαλό του να κατέβει σε πορεία, έγινε τακτικός επισκέπτης του Συντάγματος και όχι μόνο. Καθώς τα μέτρα συνεχίζονταν, έτσι συνέχιζε να αυξάνεται και η λαϊκή οργή και αγανάκτηση, που βρήκε διέξοδο το καλοκαίρι του 2011 μέσα από το «κίνημα των πλατειών» σε όλη τη χώρα. Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμος ουσιαστικά ανένταχτος πολιτικά και συνδικαλιστικά είτε γιατί δεν ήθελε να ενταχθεί λόγω της επικρατούσας πολιτικής απατεωνιάς είτε γιατί δεν μπορούσε να συνδικαλιστεί σαν ιδιωτικός υπάλληλος, αντέδρασε ενστικτωδώς και αυθόρμητα και έκανε κατάληψη σε δεκάδες πλατείες ανά την επικράτεια. Κάτω από αυτές τις εξελίξεις η κυβέρνηση Παπανδρέου έχασε κάθε λαϊκό έρεισμα και μετατράπηκε στην πιο λαομίσητη κυβέρνηση των τελευταίων δεκαετιών.

Μετά από το κίνημα των πλατειών του καλοκαιριού και με την έλευση του Φθινοπώρου, το κύμα αντίδρασης οργανώθηκε περισσότερο και αναβαθμίστηκε αισθητά. Από τις καταλήψεις στις πλατείες περάσαμε στις καταλήψεις Δημοσίων κτιρίων, Υπουργείων, Δημαρχείων κλπ. Τον Οκτώβρη του 2011 οι συνδικαλιστικές ηγεσίες στην πραγματικότητα «σύρθηκαν από τα κάτω», δηλαδή από τους εργαζόμενους και τα πρωτοβάθμια σωματεία, και εξαναγκάστηκαν να προκηρύξουν πιο δυναμικές κινητοποιήσεις. Ο Οκτώβρης του 2011, ήταν γεμάτος από πρωτοφανείς αγώνες των εργαζομένων.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου βρέθηκε σε μια τεράστια κρίση και μετά βίας κατάφερε να επιβιώσει μέχρι τις 20 Οκτώβρη και την ψήφιση του πολυνομοσχεδίου για το νέο μισθολόγιο. Όλα τα όπλα που είχε το πολιτικό σύστημα και η οικονομική ελίτ δούλευαν πυρετωδώς για να εξοντώσουν το τεράστιο κύμα αντίδρασης των εργαζομένων του Οκτώβρη που έπαιρνε πλέον τη μορφή χιονοστιβάδας. Τα ΜΜΕ μας χτύπαγαν από το πρωί μέχρι το βράδυ, μερίδα του πολιτικού κόσμου μας λασπολογούσε συνεχώς, παρουσίαζαν τα σκουπίδια σαν υγειονομική βόμβα (που τελικά ποτέ δεν έσκασε), ο Κουκολόπουλος μάταια προσπαθούσε να μαζέψει τα σκουπίδια με ιδιώτες και μέχρι που φτάσαμε στην έσχατη λύση της πολιτικής επιστράτευσης. **Τους δείξαμε τα δόντια μας και είδαμε με τα μάτια μας μια κυβέρνηση και ένα πολιτικό σύστημα «να στάζει κρύο ιδρώτα» μπροστά στη θέα των αγριεμένων και αποφασισμένων για όλα εργαζομένων.**

Και ενώ η κυβέρνηση ήταν «στριμωγμένη στη γωνία» και έδειχνε ανήμπορη να αντιδράσει έχοντας ξοδέψει σχεδόν όλα τα όπλα που είχε στη φαρέτρα της, ενώ το κίνημα αντίδρασης των εργαζομένων βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη και με πρωτοφανή διάθεση αγώνα και αυταπάρνησης, έρχεται η ηγεσία της ΠΟΕ ΟΤΑ μαζί με τη ΔΑΚΕ και σαν γιγάντιοι πυροσβέστες σβήνουν «τη μεγάλη φωτιά που είχαμε ανάψει» και μας είπαν: «το νομοσχέδιο ψηφίστηκε, ο αγώνας τερματίζεται».

Η ουσία σε όλα αυτά είναι μια και όσο και να προσπαθήσει κανείς δεν αλλάζει: Είναι ότι **μέσα σε όλο αυτό το κλίμα της πρωτοφανούς και γενικευμένης αγανάκτησης των εργαζομένων, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες κατάφεραν με μοναδική μαεστρία να μετατρέψουν αυτή την τεράστια οργή σε μια γιγάντια ήττα.**

Από όποια πλευρά και αν το δούμε, ότι δικαιολογίες και αν μας πούνε (αν τελικά πάμε σε ένα συνέδριο με ουσιαστικό διάλογο), η πραγματικότητα είναι παντακάθαρη και δεν χωράει καμιά αμφιβολία: **Η παρούσα ηγεσία της ΠΟΕ ΟΤΑ αλλά και της ΑΔΕΔΥ οδήγησαν τους εργαζόμενους στο δημόσιο σε μια τεράστια ήττα.** Μας οδήγησαν στον γκρεμό και συνεχίζουν να το κάνουν γιατί είναι συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες και δεν έχουν καμία διάθεση για πραγματικό αγώνα και πραγματική ρήξη με το αντεργατικό πολιτικό σύστημα που υπηρετεί τους οικονομικά δυνατούς. Είναι περισσότερο από βέβαιο ότι **θα μας οδηγήσουν ξανά σε μεγαλύτερες ήττες, γιατί ο καιρός αυτός δεν είναι όπως κάποτε που υπήρχε ταξική ειρήνη, σήμερα ζούμε σε πόλεμο:** η εργατική τάξη ενάντια στην οικονομική ελίτ και το πολιτικό σύστημα που την υπηρετεί πιστά.

Επειδή λοιπόν ο καιρός είναι διαφορετικός, χρειαζόμαστε και μια διαφορετική ηγεσία, μια άλλη δύναμη ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ που θα κερδίσει πίσω τα χαμένα και θα βάλει τους εργαζόμενους σε μια τροχιά Νίκης.

Στις ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ πιστεύουμε ότι ο αγώνας του Οκτώβρη ήταν ένα τεράστιο ποιοτικό προχώρημα των εργαζομένων, αλλά και μια μεγάλη ευκαιρία που πήγε χαμένη. Επειδή καταλαβαίνουμε ότι οι εργαζόμενοι έμειναν ανικανοποίητοι από αυτή την εξέλιξη και επειδή τέτοιες ευκαιρίες δεν εμφανίζονται συχνά και δεν πρέπει να πάνε χαμένες,

καλούμε όλους τους συναδέλφους και συναδέλφισες που πραγματικά έχουν αγωνιστική διάθεση, **να έρθουν σε ρήξη με τους κατεστημένους συνδικαλιστικούς σχηματισμούς και να συσπειρωθούν μαζί μας** για να οργανώσουμε τη Ρήξη και την Ανατροπή της άδικης αυτής επίθεσης που δεχόμαστε.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ (ΑΚΙΣ ΟΤΑ)